

ΥΡΣΑ ΣΙΓΟΥΡΔΑΡΔÓΤΤΙΡ

Η ΚΟΥΚΛΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΒΙΚΥ ΑΛΥΣΣΑΝΔΡΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Yrsa Sigurðardóttir, *Brúðan*, Veröld Publishing, Reykjavík 2018

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2018, Yrsa Sigurðardóttir

© 2021, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3191-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83191

Κ.Ε.Π. 5540, Κ.Π. 18964

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Ο άνεμος άλλαξε ξαφνικά κατεύθυνση και μια κηλίδα από λάδι μηχανής άρχισε ν' απλώνεται σιγά σιγά στο κατάστρωμα. Η ενοχλητική μυρωδιά του μηχανέλαιου πλημμύρισε τα ρουθούνια της Ντίσα κι εκείνη σήκωσε τον γιακά του μάλλινου πουλόβερ της σκεπάζοντας το πρόσωπό της. Το ευχάριστο άρωμα του απορρυπαντικού για μάλλινα και ευαίσθητα ρούχα νίκησε μεμιάς τις τοξικές αναθυμιάσεις της μηχανής. Ο Φρίκι, ο ιδιοκτήτης της βάρκας, και η Ρόουσα, η κόρη της, δεν έμοιαζαν να ενοχλούνται τόσο πολύ από τον μολυσμένο αέρα που ανέπνεαν. Στέκονταν κι οι δυο ακουμπισμένοι στην κουπαστή με το βλέμμα τους συγκεντρωμένο στα δίδυμα. Ήταν πολύ περίεργοι να δουν επιτέλους τι ψάρια θα έπιαναν. Αντίθετα, η Ντίσα προτίμησε να καθίσει κοντά στην τιμονιέρα. Με την πλάτη της προσπαθούσε να βρει ένα μικρό τειχίο για να στηριχτεί. Έκανε μεγάλες προσπάθειες να πείσει τον εαυτό της ότι η θέση που είχε διαλέξει δεν είχε να κάνει με τη φοβία της για τη θάλασσα και τον διαρκή τρόπο της να μην πνιγεί. Έτσι πίστευε πως θα έβγαζε φεύτη τον Φρίκι που πρώτος είχε προσέξει τον φόβο στα μάτια της. Εκείνος βέβαια δεν την πίστεψε. Κάθε τόσο έριχνε κλεφτές ματιές προς το μέρος της ανήσυχος. Αντίθετα, η Ρόουσα έμοιαζε ατρόμητη. Ήταν ακόμη πολύ μικρή για ν' αφήνει τους φόβους να πνίγουν τη λαχτάρα της για περιπέτεια. Έτσι κι εκείνοι την επισκέπτονταν σπάνια.

Στην ηλικία της η Ντίσα ήταν σαν την κόρη της. Όμως είχαν περάσει πια πολλά χρόνια από τότε κι εκείνη η παλιά, παιδική ανεμελιά της είχε δώσει τη θέση της σ' ένα σωρό άγχη. Έτσι, αντί να ζει απολαμβάνοντας τη στιγμή, αντί να νιώθει στα χείλη της την αλμύρα και τον αέρα στα μαλλιά της, ο νους της τριγύριζε συνέχεια στα παγωμένα βάθη της θάλασσας.

Η Ντίσα προσπάθησε για μια στιγμή να διώξει τις σκέψεις της μακριά από εκείνο τον σκοτεινό, υγρό τάφο. Ύστερα από όσα είχαν περάσει, η μοίρα έπρεπε να τους δείξει έλεος. Δεν ήταν δυνατόν να επιφύλασσε ένα τέτοιο φριχτό τέλος για κείνη και την κόρη της. Έτσι προτίμησε να συγκεντρωθεί στη θέα που απλωνόταν μπροστά στα μάτια της. Όταν άφησε το βλέμμα της να πλαγνηθεί στον ορίζοντα, παρατήρησε με μεγάλη απογοήτευση πως η θέα αυτή δεν μπορούσε να την ανταμείψει όπως θα ήθελε. Γύρω της αντίκριζε μόνο τον συννεφιασμένο ουρανό και τα σκοτεινά, μολυβένια νερά της θάλασσας. Σήκωσε το βλέμμα της κι άρχισε να παρακολουθεί τους γλάρους που πετούσαν απ' την οροφή της τιμονιέρας κι έκαναν κύκλους γύρω απ' τη βάρκα τους. Εκείνοι δεν φαίνονταν να χάνουν την ψυχραιμία τους όσο κι αν είχαν απομακρυνθεί απ' τα λημέρια τους στη στεριά. Ως εκείνη τη στιγμή, η ψαριά τους περιοριζόταν σε δύο σπάρους και μερικά αφρόψαρα που είχαν βγάλει με πετονιά. Για αρκετή ώρα η πετονιά τους έμοιαζε να έχει πιάσει και κάτι άλλο τόσο βαρύ, που την κρατούσε στον βυθό. Ο Φρίκι είχε προσπαθήσει πολλές φορές να την απαλλάξει απ' αυτό το παράξενο βάρος, αλλά καμιά απ' αυτές τις προσπάθειες δεν είχε το αποτέλεσμα που περίμενε. Έτσι, αναγκάστηκε να την κόψει. Ύστερα πρότεινε στη Ρόουσα να δοκιμάσουν τα δίχτυα. Ούτε κι αυτή η αλλαγή στον τρόπο φαρέματος στάθηκε καλύτερη λύση.

Ίσως και να έφταιγε η Ντίσα γι' αυτή τους την ατυχία. Στο κάτω κάτω εκείνη του είχε ζητήσει να μην απομακρυνθούν από

την ακτή. Ηρεμούσε στη σκέψη ότι εκείνη και η κόρη της θα κατάφερναν γρήγορα να κολυμπήσουν ως την ακρογιαλιά αν η βάρκα βυθιζόταν. Η Ρόουσα θα τα κατάφερνε χάρη στο σωσίβιο που φορούσε. Όσο για την ίδια, θα ξαναθυμόταν τα μαθήματα κολύμβησης του σχολείου. Η βάρκα είχε μόνο ένα σωσίβιο κι εκείνο έμοιαζε να έχει γνωρίσει σίγουρα καλύτερες μέρες στο παρελθόν. Ήταν λερωμένο, φαινόταν βαρύ κι έτσι ήταν μάλλον απίθανο να κατάφερνε να κρατήσει έναν άνθρωπο στην επιφάνεια αν τα πράγματα πήγαιναν στραβά. Όμως όχι. Δεν έπρεπε να σκέφτεται έτσι. Αν συνέχιζε, σε λίγο σίγουρα θα άρχιζε να ουρλιάζει πανικόβλητη στον Φρίκι να γυρίσει πίσω στην ακτή.

Μόλις η Ντίσα γύρισε το βλέμμα της προς τη στεριά, πρόσεξε με έκπληξη πως είχαν απομακρυνθεί από το λιμανάκι πιο πολύ απ' όσο φανταζόταν. Τα σπίτια στην ακτή μόλις που φαινόταν. Όλα μαζί φάνταζαν από μακριά σαν μια πολύχρωμη ευθεία γραμμή. Τα χαμηλότερα από αυτά είχαν εξαφανιστεί τελείως, ενώ τα πιο ψηλά φαινόταν σαν καλύβες. Της ήταν σχεδόν αδύνατο πια να διακρίνει πού τελείωνε το ένα και πού άρχιζε το άλλο. Δεν πρόσεχε τον Φρίκι όσο θα έπρεπε. Έτσι, εκείνος μάλλον είχε πιστέψει πως, αφού αυτή δεν του έφερνε καμιά αντίρρηση, θα μπορούσε να ξανοιχτεί όσο γινόταν για να πετύχουν μια καλύτερη ψαριά. Εκτός κι αν για όλο αυτό έφταιγαν μόνο τα ρεύματα. Μπορεί εκείνα να είχαν οδηγήσει τη βάρκα τους τόσο μακριά. Και κάτι τέτοιο δεν θα της έκανε καμιά εντύπωση.

«Κάτι είναι μες στα δίχτυα, μαμά!» Η Ρόουσα κοίταξε την Ντίσα με μάτια που έλαμπαν από ενθουσιασμό κι ανυπομονησία. Ο γκριζος σκούφος που συγκρατούσε τα μπερδεμένα μαλλιά της γινόταν ένα με τον βαρύ, μολυβένιο ουρανό. Για μια στιγμή νόμιζε πως η κόρη της είχε χάσει ολόκληρο το επάνω μέρος του κεφαλιού της, λες κι η Ρόουσα είχε γεννηθεί χωρίς μέτωπο ούτε κορυφή στο κεφάλι της. Κάτω από το τεράστιο σωσίβιο τα πόδια

της έμοιαζαν αδύνατα σαν κλαράκια, μέσα στο στενό τζιν παντελόνι της. Τα φαρδιά μανίκια της νιτσεράδας της έκαναν τα χέρια της να μοιάζουν απίστευτα δυσανάλογα με τα πόδια. Αλλά η Ρόουσα, σαν γνήσιος θαλασσόλυκος, δεν έδινε δεκάρα για την εμφάνισή της εκείνη την ώρα. «Να δεις που βγάλαμε σολομό!»

Η Ντίσα της απάντησε με ένα πλατύ χαμόγελο και προτίμησε να μην την προσγειώσει απότομα στην πραγματικότητα διαλύοντας τις εξωπραγματικές προσδοχίες της. Ήδη από την πρώτη στιγμή που της είχε μιλήσει γι' αυτή την εκδρομή με τη βάρκα, η Ρόουσα πρόσθετε κάθε μέρα κι από ένα μεγάλο ψάρι στη μακριά, φιλόδοξη λίστα της ψαριάς τους, αλλά και στο τραπέζι τους. Έτσι, το μενού που στην αρχή περιοριζόταν σε μια απλή, ταπεινή μπακαλιαρόσουπα κατέληξε να περιλαμβάνει έναν μεγαλόπρεπο αστακό που θα δέσποζε στον μπουφέ και θα έφτανε για την Ντίσα, τη γιαγιά, τον παππού και τις φίλες της από το σχολείο. Και φυσικά τον Φρίκι. Με τίποτα δεν έπρεπε να ξεχάσει τον καπετάνιο, όσο λίγο κι αν τον ήξερε. Η κόρη της ήθελε πάντοτε να κάνει το σωστό και το δίκαιο. Ήταν σχεδόν εμμονική με την ακεραιότητα και τη δικαιοσύνη. Από μικρή ήταν ήρεμη, τρυφερή και καλόκαρδη. Η Ρόουσα ήταν ένα υπέροχο παιδί, αν και η Ντίσα ανησυχούσε πολύ για το μέλλον της. Τα άγχη για την κόρη της ήταν η ειδικότητά της. Για την ακρίβεια, αυτά που την ανησυχούσαν περισσότερο ήταν εκείνα τα στοιχεία του χαρακτήρα της που η αμείλικτη κοινωνία των ενηλίκων συχνά υποτιμούσε και θεωρούσε μειονεκτήματα: την ατολμία της, την έλλειψη πρωτοβουλίας, τους χαμηλούς της τόνους... Η Ντίσα φοβόταν πως η ζωή μια μέρα θα γονάτιζε τη Ρόουσα κι ύστερα θα την ξερνούσε στο περιθώριο τσακισμένη κι ανήμπορη. Και η Ντίσα γνώριζε πολύ καλά τον λόγο. Η κόρη της είχε μεγαλώσει χωρίς πατέρα. Κι εκείνη, η μητέρα της, ένωθε εντελώς ανίκανη να της προσφέρει αυτό που της έλειπε.

Έτσι, όταν ο Φρίκι πρότεινε την εκδρομή με τη βάρκα που είχε από κοινού με τον πατέρα και τον αδελφό του, η Ντίσα έβαλε στην άκρη κάθε ενδοιασμό της και δέχτηκε την πρότασή του για χάρη της Ρόουσα. Σκέφτηκε πως το ψάρεμα θα σκληραγωγήσει την κόρη της και θα ήταν μια καλή αφορμή για ν' αφήσει το ατέλειωτο διάβασμα και να βγει για λίγο από τον κόσμο των βιβλίων της. Αν και γενικά το σχολείο ενθάρρυνε το διάβασμα, για τη Ρόουσα τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Φυσικά, το διάβασμα από μόνο του ήταν ωφέλιμο. Αλλά η ζωή δεν ήταν μόνο όσα μπορεί κανείς να βρει ανάμεσα στο εξώφυλλο και το οπισθόφυλλο ενός βιβλίου. Τα παιδιά έπρεπε ν' αποκτούν τις δικές τους εμπειρίες ζωής. Έτσι τουλάχιστον πίστευε η Ντίσα. Με τίποτα δεν ήθελε η κόρη της να καταντήσει σαν εκείνη: διαρκώς πανικόβλητη για το παραμικρό.

Ο Φρίκι κοίταξε την Ντίσα χαμογελώντας. Αντίθετα με τη Ρόουσα, εκείνος δεν φορούσε σκούφο και τα μπερδεμένα μαλλιά του ανέμιζαν προς κάθε κατεύθυνση. Κι όμως, του πήγαινε τόσο πολύ αυτό το ανέμελο, ανεπιτήδευτο στιλ! Η ζωή στη φύση και στη θάλασσα έμοιαζε να του ταιριάζει περισσότερο από το άχαρο, αποστειρωμένο περιβάλλον του γραφείου. Δούλευαν και οι δυο τους στην ίδια υπηρεσία: την Υπηρεσία Μεταφορών. Εκείνη εργαζόταν στο τμήμα αλλαγών ιδιοκτησίας στα αυτοκίνητα κι ο Φρίκι στο Νηολόγιο. Και πράγματι, κανένας απ' τους δυο τους δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί πως η δουλειά που έκαναν ήταν ιδιαίτερα δημιουργική και συναρπαστική. Η Ντίσα ήταν ανύπαντρη μητέρα και τη βόλευαν πολύ τα ωράρια. Όμως, όσο κι αν προσπαθούσε, δεν καταλάβαινε για ποιο λόγο ο Φρίκι είχε διαλέξει να κάνει αυτή τη δουλειά. Κάθε φορά που έμπαινε στο καφέ του γραφείου, το βλέμμα του ήταν θολό. Χωρίς κανέναν ενθουσιασμό και καμιά έμπνευση. Μέσα στους τέσσερις τοίχους της υπηρεσίας έμοιαζε σαν ψάρι έξω απ' τα νερά του. Ήταν κλει-

στός, εσωστρεφής και ντροπαλός. Στη φύση και στη θάλασσα βρισκόταν στο στοιχείο του. Φαινόταν να έχει την κατάσταση στα χέρια του και σε τίποτα δεν θύμιζε τον ντροπαλό, φοβισμένο Φρίκι του γραφείου. Αντίθετα, έμοιαζε δυναμικός, τολμηρός κι αποφασιστικός. Κι όσο το ξανασκεφτόταν, ίσως τελικά να ήταν αυτός ο λόγος που της είχε προτείνει αυτή την εκδρομή στη θάλασσα. Κι όταν η Ντίσα του είχε πει πως δεν είχε καταφέρει να βρει κάποιον να κρατήσει την κόρη της, εκείνος δεν δίστασε να καλέσει και τη Ρόουσα. Ήξερε μάλλον πως θα τα κατάφερνε καλύτερα στο γνώριμο περιβάλλον της βάρκας του παρά σε ένα καφέ της πόλης, ανάμεσα σε εύθραυστες κούπες και ποτήρια κι ένα σωρό από τραπέζια που αναποδογύριζαν με το παραμικρό κούνημα. Η Ντίσα δεν είχε πια καμιά αμφιβολία. Το ενδιαφέρον του προς εκείνη ήταν ολοφάνερο.

«Δεν θα έρθεις να δεις τι έβγαλαν τα δίχτυα, μαμά;» ρώτησε η Ρόουσα τραβώντας τη μητέρα της από το μανίκι.

«Ναι, φυσικά». Η Ντίσα έκανε μια ευχή αν και βασιζόταν σε μια μεγάλη απογοήτευση. Φοβόταν σοβαρά πως η Ρόουσα είχε σκοπό να μαγειρέψει τα μικρά ψαράκια που κείτονταν στο βάθος ενός πανάθλιου, βρόμικου κουβά στο κατάστρωμα. Μεμιάς απομακρύνθηκε από τη γέφυρα κι άρχισε να παραπατάει στο κατάστρωμα. Στάθηκε δίπλα στην κόρη της κι άρχισε κι εκείνη να κοιτάζει από την κουπαστή τα μπλε δίχτυα που χάνονταν στα βάθη της θάλασσας. Τα κύματα δεν άφηναν τον Φρίκι να μαζέψει τα δίχτυα κι έτσι εκείνος άρχισε να τα τραβάει με μεγαλύτερη δύναμη και πιο γρήγορες κινήσεις.

Στο τέλος τα δίχτυα φάνηκαν στον αφρό. Ο Φρίκι τα ανέβασε στη βάρκα και τα έριξε απότομα στο κατάστρωμα. Τα δίχτυα ήταν ασυνήθιστα φουσκωμένα κι από μέσα τους δεν ακουγόταν το γνώριμο σπαρτάρισμα των ψαριών που πιάνονται στα βρόχια τους. Κάτι παράξενο είχαν ψαρέψει. Δεν σπαρταρούσε όπως τα

φάρια και η Ντίσα νόμισε για μια στιγμή πως ήταν πέτρα. Κάτι τέτοιο όμως ήταν σχεδόν αδύνατο. Αλλά σε λίγο κατάφερε να διακρίνει καλύτερα τι ήταν αυτό που ξεχώριζε ανάμεσα στα φύκια. Προσπάθησε να πάρει μια βαθιά ανάσα. Αυτό που εξέιχε έμοιαζε με μικροκαμωμένο χεράκι. Σαν το χέρι ενός μικρού παιδιού. Με μια γρήγορη, σχεδόν αντανακλαστική κίνηση, άρπαξε τη Ρόουσα και την έσφιξε στην αγκαλιά της πριν το κορίτσι προλάβει να δει τι είχαν βγάλει τα δίχτυα τους.

«Τι στο ανάθεμα είναι αυτό πάλι, Φρίκι;»

Η Ντίσα είχε περάσει αμέτρητες νύχτες αϋπνίας παρέα με τις χιλιάδες φοβίες της: θα πνιγόταν, θα την κουτσουλούσαν τα πουλιά, θα την έπιανε η θάλασσα και θα είχε ναυτίες, θα έχανε ένα απ' τα δάχτυλά της, κάποια φάλαινα θα αναποδογύριζε τη βάρκα τους, θα την έβρισκαν σφηνωμένη ανάμεσα στον μόλο και στα ύφαλα ενός σκάφους... Με το μυαλό της είχε φτιάξει όλων των ειδών τα φρικτά σενάρια. Όμως, μα την αλήθεια, ποιος θα μπορούσε να φανταστεί ότι θα έβρισκαν ένα παιδί πιασμένο στα δίχτυα τους!

Το γεμάτο απορία βλέμμα του Φρίκι δεν τη βοηθούσε καθόλου να κατευνάσει τον τρόπο της. Με μια αντανακλαστική κίνηση έσφιξε ακόμα πιο δυνατά στην αγκαλιά της τη Ρόουσα που προσπαθούσε να ξεφύγει και να πλησιάσει τον Φρίκι για να δει καλύτερα. Αλλά δεν είχε κανένα νόημα. Η βάρκα ήταν τόσο στενή που μπορούσαν να δουν τα πάντα πολύ καλά απ' όπου κι αν βρίσκονταν.

Ο Φρίκι άρχισε να ξεχερεμάει τα αγκίστρια από τα δίχτυα. Από μακριά έμοιαζε ψύχραιμος και συγκεντρωμένος. Πάντως, με μια πιο προσεκτική ματιά η Ντίσα παρατήρησε ότι τα δάχτυλά του έτρεμαν ελαφρά καθώς προσπαθούσε να βγάλει το παράξενο εύρημα μέσα απ' τα φύκια και τις πρασινάδες. Η Ντίσα έσμιξε τα φρύδια και μισόκλεισε τα μάτια της. Εκείνη τη στιγμή πάλευε

μέσα της η περιέργεια με την αποστροφή. Δεν ήξερε τι ήθελε περισσότερο: να δει τι ήταν αυτό που είχαν ψαρέψει ή να κλείσει τα μάτια της για ν' αποφύγει το αποτρόπαιο θέαμα; Ο Φρίκι σήκωσε το βλέμμα του χαμογελώντας ανακουφισμένος.

«Ορίστε. Μια κούκλα είναι!» Σηκώθηκε όρθιος και σκόνταψε στα δίχτυα.

Η Ντίσα άφησε από τα χέρια της τη Ρόουσα που βρήκε την ευκαιρία να ξεφύγει και να τρέξει προς το μέρος του Φρίκι. Με το βλέμμα της γεμάτο ενθουσιασμό και έκπληξη άρχισε να παρακολουθεί την ψαριά που ξεχύθηκε μεμιάς στο κατάρωμα: δυο μικρά φαράκια, μερικά καφετιά φύκια και στο τέλος μια κούκλα.

«Διάολε!» είπε η Ντίσα σμίγοντας και πάλι τα φρύδια της. «Άλλο και τούτο πάλι!»

Έκανε τρία βήματα προς το μέρος της κόρης της και του Φρίκι για να δει καλύτερα. Οι τρεις τους έμειναν για μερικά δευτερόλεπτα σιωπηλοί με τα μάτια καρφωμένα στο παράξενο αυτό θέαμα. Δεν υπήρχε πια καμιά αμφιβολία. Αυτό που είχαν μπροστά τους ήταν μια κούκλα, ένα παιδικό παιχνίδι. Μια κούκλα που έμοιαζε με μικρό παιδί, τόσο στην όψη όσο και στο μέγεθος. Τα πόδια της ήταν τοποθετημένα σε καθιστή στάση και ξεπρόβαλλαν σε σχήμα V κάτω από τον ροδαλό κορμό της. Το ένα της χέρι ήταν απλωμένο προς τα έξω και το άλλο ριγμένο στα πλάγια κοντά στον κορμό της. Το στόμα της ήταν μισάνοιχτο και τα πλαστικά της χείλη δεν ακουμπούσαν μεταξύ τους. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στο κενό και ατένιζε την αιωνιότητα, λες κι η κούκλα ήταν έτοιμη να κάνει μια πολύ καίρια ερώτηση. Αυτό το παιχνίδι έμοιαζε σίγουρα με χιλιάδες άλλες κούκλες που βγαίνουν καθημερινά από τα εργοστάσια παιχνιδιών. Κι από την άλλη, τίποτα πάνω της δεν θύμιζε μια κοινή κούκλα που θα μπορούσε κανείς να βρει σε οποιοδήποτε κατάστημα με παιχνίδια.

Το δίχως άλλο αυτή η κούκλα είχε μείνει στον βυθό της θάλασσας για μεγάλο διάστημα, ίσως και για χρόνια. Ήταν γεμάτη κοχλιάκια, ανεμώνες της θάλασσας, μικρά λευκά σκουλήκια κι άλλους πολλούς οργανισμούς που η Ντίσα δεν ήταν σε θέση να αναγνωρίσει ούτε να κατονομάσει. Γύρω απ' τον λαιμό της ήταν περασμένη μια όμορφη αλυσιδίτσα μ' ένα μενταγιόν που ήταν καλά κρυμμένο κάτω από τα φύκια και τα ζώφια που είχαν σκεπάσει το πλαστικό κορμάκι της κούκλας σαν πανοπλία. Το ένα της μάτι είχε χαθεί αφήνοντας πίσω του μια μικρή τρύπα που έχασκε κενή. Το άλλο μόλις που διακρινόταν κάτω από το βαρύ της βλέφαρο, που σίγουρα θα έκλεινε αν κάποιος δοκίμαζε να ξαπλώσει την κούκλα. Οι βλεφαρίδες της, που σίγουρα κάποτε ήταν πυκνές, είχαν πέσει. Η κούκλα είχε χάσει και μερικά από τα μαλλιά της, που είχαν πέσει αφήνοντας κι εκείνα πίσω τους μικρές, συμμετρικές και τέλεια ευθυγραμμισμένες τρυπίτσες σε σειρές πάνω στο πλαστικό κεφάλι της. Τα μαλλιά που είχαν απομείνει ήταν σκούρα και μπερδεμένα σε έναν μεγάλο, συμπαγή κόμπο. Δεν είχε τίποτα γλυκό ή χαριτωμένο πάνω της.

«Ποιανού να είναι άραγε;» ρώτησε η Ρόουσα σπάζοντας τη σιωπή.

«Κανενός. Τώρα πια δεν είναι κανενός» απάντησε ο Φρίκι με το βλέμμα καρφωμένο στη βρομιά που είχαν βγάλει τα δίχτυα στο κατάρτωμα. «Μάλλον θα ανήκε σε κάποιο κοριτσάκι μια φορά κι έναν καιρό».

«Και τι γύρευε μες στη θάλασσα;» Η Ρόουσα ήταν ακόμη στην ηλικία που πίστευε πως οι ενήλικες είχαν πάντα μια απάντηση για όλα. Σύντομα όμως θα ερχόταν ο καιρός που η πραγματικότητα θα την απογοήτευε.

«Μπορεί το κοριτσάκι που την είχε να έκανε ένα ταξίδι με το πλοίο και κάποια στιγμή να της έπεσε στη θάλασσα. Μπορεί να έπλεαν κάπου αλλού με το πλοίο, η κούκλα να έπεσε στη θάλασ-

σα και τα ρεύματα να την παρέσυραν ως εδώ. Μπορεί επίσης και να την ξέθαψε το καλάμι μας απ' τον βυθό κι ύστερα να 'πεσε στα δίχτυα μας». Η Ντίσα σκέφτηκε πως ο Φρίκι είχε δώσει στην κόρη της την καλύτερη απάντηση. Μα την αλήθεια, δεν είχε τίποτα να προσθέσει στα λόγια του.

«Το καημένο το κοριτσάκι...!» είπε με μελαγχολικό βλέμμα η Ρόουσα. «Και την καημένη την κουκλίτσα...!»

Ο Φρίκι έσκυψε στο κατάστρωμα και για μια στιγμή φάνηκε να χώνει τα χέρια του μες στα μανίκια του για να πιάσει την κούκλα. Όμως αμέσως το ξανασκέφτηκε. Δεν ήθελε να νομίζουν πως ήταν κανέννας μυγιάγγιχτος σιχασιάρης. Έπιασε γρήγορα την κούκλα με τις γυμνές του παλάμες και τη σήκωσε ψηλά. Τότε, μικροί χείμαρροι θαλασσινού νερού άρχισαν να τρέχουν ορμητικοί από τα σημεία που ένωναν τα πόδια με τον κορμό της. «Καλύτερα να την ξαναπετάξουμε στη θάλασσα».

«Όχι!» πετάχτηκε φωνάζοντας η Ρόουσα. «Θέλω να την πάρω εγώ».

Η Ντίσα έσμιξε και πάλι απότομα τα φρύδια της. «Δεν υπάρχει περίπτωση! Μα καλά, δεν βλέπεις όλη αυτή τη γλίτσα πάνω της; Αυτή η κούκλα έχει πάνω της ολόκληρη αποικία ζωντανών οργανισμών!»

Πάντως, παρά το παράλογο αυτό αίτημα, η Ντίσα παρατηρούσε πως η εκδρομή με τη βάρκα είχε πολύ ευεργετική επίδραση στην κόρη της. Ήταν η πρώτη φορά που την άκουγε να υπερασπίζεται με τόση ζέση τη γνώμη της και να επιμένει σ' αυτήν. «Δεν με νοιάζει. Εγώ θέλω να την πάρω σπίτι».

Ο Φρίκι έμεινε για ώρα σιωπηλός με ένα διστακτικό, σχεδόν τρομαγμένο βλέμμα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είχε μεταμορφωθεί και πάλι στον παλιό, γνώριμο, άτολμο Φρίκι του γραφείου. Κοίταζε τότε την Ντίσα και τότε τη Ρόουσα αγχωμένος προσπαθώντας να βρει μια μέση λύση. Αλλά τελικά η

πρότασή του δεν είχε την επιτυχία που περίμενε. «Να τη βάλω σε μια σακούλα;» ρώτησε προσπαθώντας να βολιδοσκοπήσει τις προθέσεις τους.

Πριν η Ντίσα προλάβει να αρνηθεί, η Ρόουσα πετάχτηκε και δέχτηκε τη λύση. «Ναι! Βάλ' τη στη σακούλα κι εγώ θα την πλύνω μόλις φτάσουμε στο σπίτι». Η μικρή κοίταξε τη μητέρα της και χαμογέλασε. «Και ποιος ξέρει; Ίσως μια μέρα να βρούμε και το κοριτσάκι που την έχασε».

Κρίνοντας απ' όλο αυτό το οικοσύστημα που είχε αναπτυχθεί πάνω στην κούκλα, η Ντίσα καταλάβαινε πως το παιχνίδι είχε περάσει αρκετά χρόνια στον πάτο της θάλασσας. «Είμαι σίγουρη πως το κορίτσι που έχασε την κούκλα έχει πάψει εδώ και πολύ καιρό να παίζει με παιχνίδια. Κι είναι σχεδόν βέβαιο πως την έχει πια ξεχάσει».

«Η κούκλα μπορεί και να ανήκε σε κάποιο αγόρι. Πώς μπορούμε να είμαστε τόσο βέβαιοι ότι ανήκε σ' ένα κορίτσι;»

Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Ντίσα συνειδητοποιούσε πως η κόρη της ήταν παιδί μιας άλλης γενιάς, πολύ πιο σύγχρονης από τη δική της.

«Κι εγώ είμαι σίγουρη ότι όποιος την έχασε θα είναι ακόμη πάρα πολύ στενοχωρημένος γι' αυτό. Εγώ τουλάχιστον έτσι θα 'νιωθα στη θέση του. Ακόμα κι αν ήμουν εκατό χρονών!»

Η Ντίσα δεν είχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Η κόρη της ήταν απ' τα παιδιά που έβλεπαν τα παιχνίδια τους σαν έμβια όντα. Αλλά ούτε κι η ίδια πήγαινε πίσω. Ακόμη κρατούσε τα αρκουδάκια και τις κούκλες της σε μεγάλες κούτες στο κελάρι του πατρικού της κι ως τότε δεν είχε βρει τη δύναμη να τα ξεφορτωθεί.

Μητέρα και κόρη συνέχισαν να συζητούν για λίγο, ενώ ο Φρίκι τις κοίταζε διστακτικά χωρίς να βγάζει λέξη. Στο τέλος η Ρόουσα κατάφερε να πείσει την Ντίσα να κρατήσουν την κούκλα. Ο Φρίκι δεν μπορούσε να κρύψει την ανακούφιση που ένιωσε. Με

μια θεατρική κίνηση χτύπησε τα χέρια του και τους πρότεινε ν' απολαύσουν το μεσημεριανό τους.

Μειμιάς άρχισαν σχεδόν μηχανικά να αλείφουν το ψωμί τους με βούτυρο. Για αρκετή ώρα κανείς δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται για τις πιτούλες σίκαλης και τα φτηνά κρακεράκια που είχε φέρει η Ντίσα. Αν και η κούκλα ήταν πια κλεισμένη στη σακούλα, η εικόνα της παρέμενε χαραγμένη στο μυαλό τους με κάθε λεπτομέρεια. Και σίγουρα δεν ήταν η ιδανική σκέψη για να τους ανοίξει την όρεξη. Ακόμα και οι γλάροι είχαν φύγει από το κατάστρωμα και την κουπαστή. Θα 'λεγε κανείς πως είχαν κι αυτοί τρομάξει από το παράξενο θέαμα.

Όταν ο Φρίκι πρότεινε να σταματήσουν το ψάρεμα και να πάρουν τον δρόμο της επιστροφής, η Ντίσα και η κόρη της δεν έφεραν καμιά αντίρρηση. Ύστερα, εκείνος πήρε ξανά το τιμόνι, έκανε μεταβολή και σε λίγη ώρα ήταν και πάλι πίσω στη στεριά.

Ο ενθουσιασμός της Ρόουσα για την κούκλα σταμάτησε τη στιγμή που την έβγαλε απ' τη σακούλα φορώντας λαστιχένια γάντια εργασίας –με την προτροπή της μητέρας της– και την τοποθέτησε προσεκτικά στην μπανιέρα. Κι εκεί την ξέχασε. Δεν θεώρησε πως το πλύσιμο ήταν κι εκείνο στα καθήκοντά της. Έτσι, η κούκλα έμεινε εκεί, με το άγρυπνο μάτι της να παρακολουθεί την Ντίσα κάθε φορά που πήγαινε στην τουαλέτα ή έπλενε τα δόντια της. Όμως, αντί να ξαναβάλει αυτό το αποκρουστικό τέρας πίσω στη σακούλα, η Ντίσα το έβγαλε φωτογραφία και την πόσταρε στο Facebook.

Δεν της συνέβαιναν και κάθε μέρα τέτοια αναπάντεχα.

Τα σχόλια άρχισαν αμέσως να πέφτουν το ένα μετά το άλλο κάτω από την ανάρτησή. Η Ντίσα τοποθέτησε τον φορητό υπολογιστή της ανοιχτό πάνω στο τραπέζακι του σαλονιού και πήγε για ύπνο.

Η Ντίσα ξυπνήσε απότομα μέσα στη νύχτα. Μόλις σήκωσε την πλάτη της και κάθισε στο κρεβάτι της, συνειδητοποίησε πως είχε ξυπνήσει από έναν ανεπαίσθητο, παράξενο θόρυβο, σαν τον θόρυβο που έκανε το περπάτημα μιας κατσαρίδας, παραβιάζοντας αυτή τη –σχεδόν ιερή– σιωπή που βασίλευε στο σπίτι τους τις νύχτες. Με αργές, νυσταλέες κινήσεις, πέταξε από πάνω της τα σκεπάσματα και σηκώθηκε να δει τι συνέβαινε.

Το μυαλό της, που δεν είχε ξυπνήσει ακόμη, έκανε διάφορες, ανάκατες σκέψεις ανάμεσα στο όνειρο και την πραγματικότητα. Τότε θυμήθηκε κάτι άδεια τενεκεδάκια που είχε κρύψει πίσω από την κουρτίνα ενός απ' τα παράθυρα της τραπεζαρίας που άνοιγε σπάνια. Το παράθυρο έβλεπε στον δρόμο και την πίσω αυλή του σπιτιού. Από το ρεύμα αέρα που τη χτύπησε μόλις μπήκε στο σαλόνι, σκέφτηκε πως μάλλον κάποιοι κλέφτες είχαν δοκιμάσει να μπουν στο σπίτι. Ο θόρυβος από τα μεταλλικά κουτάκια που έπεσαν στο πάτωμα μπορεί να τους είχε τρομάξει αναγκάζοντάς τους να το βάλουν στα πόδια. Ίσως και να τους είχε στείλει σε κάποιο άλλο σπίτι.

Τέλος πάντων, ό,τι και να είχε συμβεί φαινόταν να έχει περάσει. Η Ντίσα σήκωσε τα τενεκεδάκια και τα έβαλε και πάλι στο περβάζι, χωρίς να ελέγξει αν το παράθυρο ήταν κλειστό. Μήπως είχε μείνει ανοιχτό όλη νύχτα ενώ εκείνη κοιμόταν; Πραγματικά, δεν θυμόταν καθόλου. Κι όμως ήταν σχεδόν βέβαιη πως ο θόρυβος που την είχε ξυπνήσει είχε έρθει από κείνα τα κονσερβοκούτια. Τι άλλο θα μπορούσε να έχει συμβεί; Στάθηκε σαν μαρμαρωμένη μπροστά στην πόρτα της κρεβατοκάμαράς της κι άρχισε να σκέφτεται διάφορες άλλες εξηγήσεις για τον θόρυβο εκτός από τους διαρρήκτες.

Μπορεί να μπήκε καμιά γάτα στο διαμέρισμα. Έπεσε το βάζο των από πάνω και έσπασε. Έγινε τραχάρισμα στον δρόμο μπροστά στην πολυκατοικία. Αναψε ξαφνικά η τηλεόραση από

μόνη της. Σεισμός. Πολλά μπορούσαν να έχουν συμβεί. Με αυτές τις σκέψεις η Ντίσα ηρέμησε λιγάκι. Εκείνη τη στιγμή ένιωσε πως έπρεπε να πάει επειγόντως στην τουαλέτα. Αλλιώς θα κατουριόταν πάνω της.

Μπήκε στην τουαλέτα για να ξαλαφρώσει και να κερδίσει λίγο χρόνο ακόμα. Δεν της άρεσε και πάρα πολύ η ιδέα ν' αρχίσει νυχτιάτικα να κάνει περιπολίες μέσα στο σπίτι για να ανακαλύψει τι μπορεί να είχε προκαλέσει αυτόν τον θόρυβο. Κι εκείνη τη στιγμή ήταν τόσο φοβισμένη που θα μπορούσε ν' αρχίσει να ουρλιάζει αν περνούσε από μπροστά της έστω και μια γάτα. Πάντως, σε σχέση με άλλες φορές είχε φανεί πραγματικά πάρα πολύ ψύχραιμη. Συνήθως σκιαζόταν με το παραμικρό. Για παράδειγμα, της αρκούσε ν' ακούσει πρόγνωση για καταιγίδες στο δελτίο καιρού, για ν' αρχίσει να τρέμει προκαταβολικά απ' τον φόβο της. Κι ας μην είχε τραμπολίνο στην αυλή ούτε κεραμίδια έτοιμα να πέσουν απ' τη στέγη. Κι αυτή τη φορά είχε τρομάξει, αλλά η ανησυχία της δεν κράτησε για πολύ. Ξαφνικά, από το σαλόνι ακούστηκε ο γνώριμος ήχος που έκανε ο φορητός υπολογιστής της όταν άναβε. Για μια στιγμή η ανάσα της κόπηκε. Γρήγορα όμως σκέφτηκε πως ο υπολογιστής της το έκανε αυτό συχνά όταν περνούσε τις τελευταίες αυτόματες ενημερώσεις. Ναι, αυτή θα ήταν η εξήγηση. Κανένας διαρρήκτης δεν κάνει διάλειμμα για να σερφάρει στο ίντερνετ ενώ ξαφρίζει ένα σπίτι.

Μέσα απ' την μπανιέρα η φρικιαστική κούκλα την κοίταζε και πάλι επίμονα. Η Ντίσα προσπάθησε να στρέψει αλλού τη ματιά της, κάθισε στην τουαλέτα, το βλέμμα της έπεφτε από μόνο του πάνω στην κούκλα. Σαν αποσβολωμένη έμεινε να κοιτάζει το μοναδικό πλαστικό μάτι της να την παρακολουθεί σαν παντεπόπτης οφθαλμός καθώς τεντωνόταν για να φτάσει το χαρτί υγιείας. Φυσικά, όλο αυτό δεν ήταν παρά μια ψευδαίσθηση. Σαν την αίσθηση που είχε καμιά φορά πως μερικά πορτρέτα κοιτάζαν επί-

μονα κάποιο σημείο στον χώρο έξω από τον πίνακα. Πάντως ό,τι κι αν σκεφτόταν, η κούκλα αυτή δεν έπαυε να την τρομάζει.

Παρ' όλα αυτά η Ντίσα ξέχασε μεμιάς το επίμονο βλέμμα της κούκλας όταν έφτασε στ' αυτιά της ένας ακόμα περίεργος θόρυβος. Όχι, αυτός ο ήχος δεν μπορεί να ήταν τα τενεκεδάκια που έπεφταν. Ούτε γάτα. Ούτε τρακάρισμα. Ούτε γυάλινο βάζο που έσπαγε σε χίλια κομματάκια. Κι όσο για σεισμό ούτε λόγος. Αυτός ο ήχος τής ήταν απίστευτα οικείος.

Ήταν ένα τριξίμο στο ξύλινο πάτωμα του διαδρόμου έξω από την τουαλέτα.

Η Ντίσα πετάχτηκε απ' τη λεκάνη σαν ελατήριο, με το παντελόνι της πιτζάμας της κατεβασμένο και προχώρησε προς την πόρτα της τουαλέτας που λίγο πριν είχε κλείσει από συνήθεια. Πριν προλάβει να πιάσει το πόμολο, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα απ' την έξω πλευρά της. Η πόρτα άνοιξε αργά. Η Ντίσα έριξε μια ματιά στην κούκλα που έμοιαζε να την κοιτάζει μ' ένα φρικτό, αινιγματικό χαμόγελο μέσα απ' την μπανιέρα. Ύστερα κοίταξε και πάλι την πόρτα. Μόλις είδε ποιος στεκόταν εκεί, πάγωσε. Αυτό δεν το περίμενε με τίποτα.

ΥΠΟΤΙΘΕΤΑΙ ΟΤΙ ΘΑ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΗΣΥΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ. ΑΛΛΑ ΑΠΟΔΕΙΧΤΗΚΕ ΘΑΝΑΣΙΜΗ.

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ Μια μητέρα με την κόρη της και έναν οικογενειακό φίλο ανοίγονται με μια μικρή βάρκα για ψάρεμα. Το μόνο που πίνουν στα δίκτυα τους, όμως, είναι μια κούκλα γεμάτη κοχυλάκια και φύκια. Η όψη της είναι τρομακτική. Η μητέρα υποκύπτει στις παρακλήσεις της κόρης της να την κρατήσουν. Το επόμενο πρωί η μητέρα θα είναι νεκρή και η κούκλα εξαφανισμένη.

ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ Ο ντετέκτιβ Χούλνταρ βρίσκεται πάνω σε ένα σκάφος, αναζητώντας ανθρώπινα οστά στον βυθό της θάλασσας. Όταν τα εντοπίσει θα χρειαστεί τη βοήθεια της Φρέϊγια για την ταυτοποίηση του νεκρού. Καθώς το μυστήριο πυκνώνει, ο Χούλνταρ αρχίζει να ερευνά και τον φόνο ενός άστεγου, ενώ η Φρέϊγια καταπιάνεται με μια υπόθεση παιδικής κακοποίησης.

Σύντομα θα αποδειχτεί ότι οι υποθέσεις σχετίζονται μεταξύ τους. Το κλειδί το κρατάει το κορίτσι που ήθελε εκείνη την κούκλα. Και που τώρα πια αγνοείται...

Η ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΧΟΥΛΝΤΑΡ ΚΑΙ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΟΥ ΦΡΕΪΓΙΑ

Η Yrsa συνεχίζει να μας καθηλώνει με την *Κούκλα*. Συναρπαστικοί χαρακτήρες και ένα δυνατό, ανατριχιαστικό, όλο ανατροπές μυστήριο - δεν μπορούσα να το κλείσω!

Shari Lapena, συγγραφέας

Η Yrsa είναι μια υπέροχη αφηγήτρια. Οι ιστορίες της είναι ατμοσφαιρικές, μυστηριώδεις και ευφυέστατα δομημένες.

Mari Hannah, συγγραφέας

ISBN: 978-618-03-3191-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83191

metaxmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book